

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **15 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **F. Ł.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **11 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 147/12**

o d d a l a apelację.

III AUa 795/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy F. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 30 września 2011 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, bowiem w ocenie Komisji Lekarskiej ZUS, zawartej w orzeczeniu z dnia 13 stycznia 2012r., nie został uznany za nadal niezdolnego do pracy.

W odwołaniu od wymienionej decyzji wnioskodawca F. Ł., kwestionując stanowisko komisji lekarskiej ZUS w zakresie oceny stanu jego zdrowia podniósł, że jest leczony psychiatrycznie od wielu lat i wniósł o jej zmianę

oraz przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na wniesione odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, z tych samych względów, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 11 czerwca 2012r. oddalił wniesione przez F. Ł. odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca (ur. (...)) ma wykształcenie średnie ogólnokształcące, ostatnio pracował jako portier. W okresie od 3 czerwca 2002r. do 31 października 2011r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z rozpoznaniem zaburzeń depresyjnych nawracających.

W dniu 30 września 2011r. F. Ł. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 28 listopada 2011 r. uznał, iż z uwagi na rozpoznane zaburzenia depresyjne obecne w remisji objawów chorobowych wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wnioskodawcy od powyższego orzeczenia komisja lekarska Zakładu orzeczeniem z dnia 13 stycznia 2012r., uwzględniając opinie konsultującego psychiatry i potwierdzeniu schorzeń rozpoznanych przez orzecznika ZUS również nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy Sąd I instancji w pierwszej kolejności przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: psychiatry, psychologa i medycyny pracy, na okoliczność, czy odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Biegli po przeprowadzeniu badania przedmiotowego, zapoznaniu się z całą dokumentacją medyczno - orzeczniczą, jaką zawierają akta organu rentowego, wydali łączną opinię, w której stwierdzili u wnioskodawcy zaburzenia depresyjne w okresie remisji nie powodujące w aktualnym stanie zdrowia co najmniej częściowej niezdolności do pracy. Wyjaśnili, że z powodu znacznego nasilenia objawów, wnioskodawca wymagał hospitalizacji w warunkach szpitalnych, miało to miejsce w 2002r., a od 2008 r. do 2011r. nie odnotowano wizyt w poradni zdrowia psychicznego. Aktualne badanie wnioskodawcy nie wykazuje, by miał objawy depresyjne.

Sąd uznał dowód z opinii powołanych biegłych za wiarygodny, wskazując zarówno na zakres opinii, jak i wiedzę opiniujących. Ta pozytywna ocena spowodowała jednocześnie uznanie zarzutów zgłoszonych przez wnioskodawcę za bezzasadne - polemizujące z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Konsekwencją powyższego stał się wyrok wydany w oparciu o przepis art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył wnioskodawca, zarzucając naruszenie prawa procesowego, a to przez oparcie rozstrzygnięcia na niepełnej opinii biegłych. W uzasadnieniu apelujący ponowił swoje twierdzenie o tym, że z uwagi na występujące u niego schorzenia i stopień ich nasilenia nie jest zdolny do pracy.

W konkluzji F. Ł. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji dla faktycznego zbadania jego stanu zdrowia.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje :

Apelację wnioskodawcy uznać należy za nieuzasadnioną, pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych.

Wbrew podniesionym w apelacji zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wydany przez Sąd I instancji wyrok, w ocenie tut. Sądu orzekającego, jest rozstrzygnięciem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś

w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie występującą przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, o których mowa w przepisie art. 378 § 1 k.p.c., a które to Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i trafnie je ocenił, co doprowadziło do rozstrzygnięcia, które skutecznie podważone być nie może.

Wstępnie przypomnieć należy, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem, którego wypłata jest uzależniona od spełnienia trzech podstawowych przesłanek wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wśród których jest niezdolność do pracy, posiadanie wymaganego okresu składkowego

i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy w okresach składkowych

i nieskładkowych wymienionych szczegółowo w przepisie jak i w ciągu osiemnastu miesięcy po ich ustaniu. Prawną zaś definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ust. 1 - 3 oznaczonej ustawy. I tak niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej sprawności po przekwalifikowaniu, przy czym całkowita niezdolność do pracy jest tożsama z utratą zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowa niezdolność jest ustalana w przypadku utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zaakcentować należy, iż o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji tj. stopień nasilenia schorzeń (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2000r. sygn. akt III UKN 113/00). Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r. sygn. II UK 98/2005). Sam więc toczący się proces chorobowy nie jest wystarczający do uznania niezdolności do pracy. Koniecznym jest bowiem, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu. Określanie niezdolności do pracy oraz jego stopnia następuje przy uwzględnieniu czynników natury medycznej (stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji) i socjalnej (możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej, celowość przekwalifikowania zawodowego przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych), a konieczność wzięcia pod uwagę podanych czynników wynika wprost z treści przepisu art. 13 ust. 1 ustawy.

Zauważyć przyjdzie dalej, iż ocena niezdolności do pracy na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym dokonywana jest przez lekarzy orzeczników, a następnie po złożeniu sprzeciwu przez komisję lekarską (art. 14 ustawy emerytalno – rentowej). Sprawdzenie zaś prawidłowości przedstawionego przez wymienione gremia orzecznicza w sądowym postępowaniu odwoławczym następuje poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, których wiedza medyczna pozwala na właściwą ocenę zarówno niezdolności do pracy, jak i czasokresu jej trwania. Tego typu dowód został w niniejszej sprawie dopuszczony przez Sąd Okręgowy w Przemyślu. Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy F. Ł. oraz jego zdolności do pracy została dokonana przez lekarzy, których zakres specjalizacji odpowiada występującym u niego schorzeniom - której to okoliczności skarżący nie kwestionuje. Wydana przez biegłych opinia łączna została przez Sąd pierwszej instancji oceniona jako w pełni miarodajna dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie, zaś przesłanki takiej oceny zostały przez tamtejszy Sąd podane w uzasadnieniu wyroku.

Dokonując analizy zawartości akt sprawy oraz okoliczności uwzględnianych przy tej ocenie należy wskazać na jej słuszność. Jest ona bowiem zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 kpc. Omawiany dowód jest zupełny, gdyż uwzględnia wszystkie elementy prawidłowego opiniowania. Dysponując tego typu dowodem Sąd nie tylko mógł, ale nawet winien oprzeć swoje rozstrzygnięcie na zaprezentowanym przez biegłych stanowisku, aby się nie narazić na zarzut dowolności ustaleń faktycznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. sygn. II UK 277/04). Podkreślić należy, że wbrew zarzutom apelującego biegli w wydanej opinii ocenili skutki rozpoznanych

u wnioskodawcy schorzeń w aspekcie ich wpływu na zdolność do wykonywania przez niego pracy, przyjmując, iż rozpoznane u niego zaburzenia depresyjne- w okresie remisji nie skutkują długotrwałej niezdolności do pracy.

W tych okolicznościach prezentowana przez wnioskodawcę odmienna ocena stanu jego zdolności do pracy musi być uznana jedynie za ocenę subiektywną nie skutkującą możliwością dokonania na jej podstawie końcowych ustaleń.

Reasumując Sąd Apelacyjny, podzielając zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy, uznał wniesioną apelację za niezasadnioną. Wydane bowiem w sprawie rozstrzygnięcie jest trafne i poprzedzone prawidłowym i wystarczającym postępowaniem dowodowym. W jego wyniku potwierdzono brak istnienia u wnioskodawcy schorzeń o charakterze powodującym niezdolność do pracy.

Dlatego też mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji, a to na podstawie art. 385 kpc.